

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΠΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3 —
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφείον ὁδ. Βουλῆς—29

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν κύριου συνδρομητῶν νὰ ἐξοφλήσωσιν αὐτὴν, διότι εἰς οὐδένα μὴ πληρώσαντα θέλει πεμφθῆ τὸ 4ον φύλλον. Ταῦτα ὅπως λείψῃ πᾶν παράπονον

Ἡ ΝΕΟΤΗΣ

(ἴδε σελ. 20)

Ἡ ζωὴ εἶναι ὁδὸς τραχεῖα καὶ ἀνωφερῆς, ὑψομένη πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου κρημνῶν ἀποτόμων καὶ παρέχουσα λαμπρὰς σκηνογραφίας, εἰς τὰς ἀβρηνωπὰς προσβολὰς τῶν ὁποίων δὲν ἀντέχουσιν ὅλας ἐπίσης αἱ ψυχαί. Ἡ νεότης μένει κεκμηκνῖα εἰς τὰς βίβλας τοῦ κριμοῦ. Μήπως ἐδελεάσθη ὑπὸ ἀνθους τινος θάλλοντος παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου; ἢ μὴ κατελήθη ὑπὸ κενοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν κυανὴν δρόνην, ἣν ἐκτυλίσσει ἡ λίμνη εἰς τὸ βάθος τῆς στενῆς ταύτης φάραγγος; Ἐν ᾧ ὁ νεανίας ἀποθαυμάζει τὰ τόσα κάλλη, δι' ὧν ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ κοσμήσῃ τὸ μόνον ἀναχωρητήριόν του καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ ἀνίας, ἥτις, καταβάλλουσα κατὰ μικρὸν τὰς αἰσθήσεις του, καταβάλλει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν του. Ἀησμονεῖ τὸ ἐπιδιωκόμενον τέρμα διότι πιθανὸν ἀπεγοπησθῆ ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς ὁδοῦ. Ἀποστρέφει τὰ βλέμματά του, κάθηται παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ καὶ κλίνειν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους παραδίδοται εἰς ἀποθάρρυνον.

Ὁ ἀνὴρ, ὃν μικροτέρα πείρα ἐνίσχυσε κατὰ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀνιῶν τῆς ζωῆς, πλησιάζει τὸν νεανίαν ἔχει περιεζωσμένην τὴν δαφνὴν του ὡς ἐν ὁδοί-

πορίᾳ ἀντιμετωπίζει μεγαλοπρεπῶς τὸν ἀνεμὸν τῶν ὁρέων, ὅστις παίζει μὲ τὰ ἐνδύματά του ὡς μὲ ὄρατον πέπλον. Ὁρθὸς πρὸ τοῦ νεανίου, εὐθὺς καὶ σταθερὸς ἐκτείνει αὐτῷ τὴν χεῖρά του, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τῷ δεικνύει τὸ ὕψος τῆς ὁδοῦ, λέγων αὐτῷ: Ἐμπρὸς, νεανία, δεῖξαις νὰ μὰς ἀκολουθήσεις. Ἐγνωρίσαμεν ὡς σὺ, θλίψεις καὶ δάκρυα. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου νομίζεις, ὅτι ἡ ψυχὴ μεμεθυμένη ἐστὶ ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῆς διαμονῆς, ἣν ἐγκατέλειπε δὲν δύναται νὰ συνειθίσῃ εἰς τὸν νέον τοσοῦτον τῆς γῆς, εἰς ἣν ἐγεννήθη, ἀέρα. Μᾶλλον ἐξωκειωμένη πρὸς τὴν μυστηριώδη ὑπαρξιν ἀφ' ἧς ἀνεχώρησε, ἢ πρὸς ἐκείνην, ἧς μέρος ἀποτελεῖ, λέγει ὅτι καταβεβλημένη ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως ἐπιθυμεῖ νὰ στρέψῃ τὰ νῦτα, ζητοῦσα νὰ ἀνοιγῶσιν αὐτῇ ἐκ νέου αἱ πόλαι ὧν πρὸ μικροῦ ἐξῆλθε καὶ ἀρνούμενη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ κοινὸν πεπρωμένον ὅπερ ὠθεῖ αὐτὴν νὰ διέλθῃ ἐπὶ χρόνον διὰ τῆς μακρᾶς ὁδοῦ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πόνων.

Ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἐξίσου ἀπομακρυσμένη τοῦ σημείου, ὅθεν ἀνεχώρησε, καὶ ἐκείνου πρὸς ὃ ζητεῖ νὰ φθάσῃ τότε μόνον δύναται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς περὶ τῶν δύο τοῦ βίου τεματίων καὶ περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὰς ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς σκολιᾶς ταύτης ἀτραπῶν, ἐν ᾗ βαδίζεις καὶ ἣν θέλεις κατόπιον ἀγαπήσει τόσον.

Ἐμπρὸς νεανία! ἔγειρον τὴν κεφαλὴν σου σπόγγισσον τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου μάτην βέουσι ἐπὶ τῶν χόρτων τῆς ὁδοῦ μάτην μίγνυνται τοῖς διαυγέσι κύμασι τῆς λίμνης. Πρὸς ἀνάψυξιν τῶν ἀνθέων καὶ διατήρησιν τῶν πηγῶν ὃ Θεὸς καταπέμπει ἡμῖν τὰ διαυγῆ τοῦ οὐρανοῦ νάματα. Ἡ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου βέουσα δρόσος εἶναι πικρὰ φέρει ἄλας δριμύ' εἶναι μειγμένη τῇ χολῇ τῶν θορυβοδεστέρων παθῶν μας, καὶ δὲν πραῦνει ἢ τὸ πῦρ,

Θράκης, είτε διά του Αρχιπαλάγου μέχρι της Ελλάδος, είτε μη αυτόχθονες. Κατά τας παραδόσεις οι Πελαγοί ἐγεννήθησαν ἐκ του Λυκαίου ἄρου της Πελοποννήσου· ἐκαυχῶντο δὲ ὅτι εἶναι «αὐτόχθονες», «ἄνδρες τῆς μελαίρης γῆς», «τέκνα τῶν δασῶν», «οἱ πρό τῆς Σελήνης γεννηθέντες.» Πέριξ αὐτῶν

ὡς νικηταὶ ἐν Πελοποννήσῳ, εἰδὼθαι εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χερσονήσου ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυονίων, οἵτινες συνεδρίαζον ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ὡς γενικὸν ὄνομα τὸ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἦσαν μικρὸς τις λαὸς τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ Φθιώτιδος. Ἡ προσωνομία Γραικοί, ἥτις εἶναι πιθανῶς συνώνυ-

Ἡ νεότης. (Ἴδε σελ. 17).

κατόικον ἄλλαι πολυάριθμοι φυλαὶ τῆς καταγωγῆς, οἱ Αἰολεῖς καὶ Δέλεγεσ, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ελλάδος μεταναστεύσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος, μεθ' ὧν ἀνεμίχθησαν οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἀχαιοί. Ἀργότερον, ὅτε οἱ Δωριεῖς διαβάσαντες τὸν Κορινθιακὸν κόλπον κατὰ τὸν στενώτερον αὐτοῦ μέρος ἀπικατέστησαν

πρὸς τὸ «Ὀρεινοί» καὶ πιθανὸν νὰ σχετίζεται πρὸς τὰς «παλαιὰς, ἀρχαῖας, υἱὸς τοῦ ἰδάφου» ἐπεξετάθη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῷ ἔθνει, καὶ τέλος ἐγένετο παραδεκτὴ. Οἱ Ἴωνες τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ οἱ Κῆρες τῶν Σποράδων ἐφάμιλλοι τῶν Φοινίκων ἐπλεον ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα ἐμπορευόμενοι παρὰ

τοῖς ἡμιαγρίαις αὐτῶν λαοῖς, καὶ ὡς αἱ μέλισσαι αἱ ἀποθέτουσαι ἐπὶ τῶν ἀνθέων τὴν γονιμοποιὸν ἐκείνην κόνιν τὴν γύριν ὑπὸ τῶν βοτανικῶν καλουμένην, διέσπειρον εἰς τοὺς λαοὺς τούτους τὸν Ἀνατολικὸν καὶ Αἰγυπτιακὸν πολιτισμὸν.

Ἐμποροὶ Φοίνικες καὶ Ῥωμαῖοι νικηταὶ μόλις μετέβαλον τὰ στοιχεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ

τῶν κατοίκων τῆς Ελλάδος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν ἡ σλαβικὴ, ἢ μάλλον ἡ Σερβικὴ γλῶσσα· τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ἔτι τὸ μείζον μέρος τῶν τοπικῶν ὀνομάτων. Μεθ' ἧσα δὲ καὶ ἂν λέγωσι πλείστοι συγγραφεῖς αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ αἱ παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἀπλὴ κληρονομία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· καὶ ὁ ὑπερφύης αὐτῶν κόσμος πλουτίζεται ἐκ

Μανιάται.

ἀλλ' ἀπὸ τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἔθνῶν οἱ βάρβαροι εἰσέβαλλον ἐν αὐτῇ παμπληθεῖ· ἐπὶ δύο περίπου αἰώνας οἱ Ἀβάροι διετήρουν τὴν ἰσχύν των ἐν Πελοποννήσῳ· κατόπιον ἦλθον οἱ Σλαβοὶ μεθ' ὧν ὁ λοιμὸς συνέπραξε πλέον ἢ ἅπαξ εἰς ἐρήμωσιν τῆς χώρας. Ἡ Ἑλλὰς κατέστη Σλαβία, καὶ τὸ γενικὸν γνῶρισμα

φαντασμάτων καὶ μορμολυκίων (καλικαντζάρων), ἐπινοημάτων τῶν Σλαβῶν· αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸν ἔνδυμα εἶναι ὡσαύτως κληροδότημα τῶν ἐκ τοῦ βορρᾶ πορθητῶν. Ἐν τούτοις ἡ ὡραία ἑλληνικὴ γλῶσσα ἤρξατο νὰ ἀναθάλλῃ βαθιμῶδ, καὶ ἡ φυλὴ αὐτὴ νὰ ἀνακτᾷ τόσον ἰσχυρῶς τὴν ἐπικράτησιν, ὥστε εἶναι ἀδύνα-

τοῦ γέροντος Ἰακώβου δὲν εἶμαι πλέον Νεδζι ἢ Βοημή.»

VIII

Ἐπὶ ἕξ μῆνας περιποιοῦτο τὸν γέροντα, καταστάνα ἀδύνατον τὸν ἡγάπα καὶ τὸν ἔστρεψε διὰ τῆς ἐργασίας τῆς καὶ ὅταν ὁ γέρον ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἡ Νεδζι ἔλεγε. «Θά ἐπανιδῶ τὴν Βαβηλίαν καὶ θά ἀναχωρήσω.»

Ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησεν. Ἡ Βαβηλία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον πτωχῆ μητῆρ καὶ ἀπωφανισμένη. Ὁ πόλεμος εἶχε καταστρέψει τὸν τόπον ἐνθα ἐρονούθη ὁ σύζυγός τῆς ἤδη δὲ ἡ καλύβη τοῦ γέροντος ἦτο τὸ μόνον ἄσυλον, ὅπερ τῇ ἀπέμεινεν. Ἔθεσε κλαίουσα τὰ τέσσαρα τέκνα τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Νεδζι, καὶ τῇ εἶπε. «Δὲν εἶναι πολὺ δύο μητέρες διὰ τὰ ἀτυχῆ ταῦτα μικρά.» Ἡ Νεδζι ἐσοφίγξε τὰ ὄρφανὰ εἰς τὸ στῆθος τῆς, καὶ ἤρξατο ἐργαζομένη δι' αὐτά, ὡς ἄλλοτε διὰ τὸν γέροντα Ἰακώβου. Ἡννόησε τί ἐστὶ καθῆκον καθῆκον ἐκάστου εἶναι νὰ πράττη τὸ καλὸν ὅπως δύναται, ἀδιάφορον ὅσους καὶ ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ καταβάλλῃ κόπους σωματικούς τε καὶ ψυχικούς. Τοῦτο ἠννόησε κατὰ βάθος καὶ ἐξετέλει Νεδζι ἢ Βοημή.

IX

Δὲν ἐγνώρισεν πατέρα, οὔτε μητέρα καὶ ὅμως ἐξετέλεσε πληρέστατα τὰ καθήκοντα φιλοστόργου θυγατρὸς δὲν ὑπῆρξε μητῆρ καὶ ὅμως κατέστη τὸ στήριγμα, καὶ θετῆ, οὕτως εἰπεῖν, μητῆρ τεσσάρων ὀρφανῶν Νεδζι ἢ Βοημή. X

Καὶ ὅτε τὰ τέκνα τῆς Βαβηλίας κατέστησαν ἄνδρες ἱκανοὶ εἰς ἐργασίαν, καὶ αἱ θυγατέρες εὐτυχεῖς μητέρες καὶ ὅτε αὐτὴ ἀδυνατίσασα ἔλεγεν: «Οὐδεὶς πλέον ἔχει τὴν ἀνάγκη μου» ἡ προστασία τῶν πτωχῶν ὀρφανῶν ἀνεκοφίξε τὴν θεῖαν Νεδζι τὴν Βοημήν.

Πλὴν τέλος, ὡς ὁ τρυφερὸς κάλυξ, ζωηρὸς καὶ ἀκμαίος, ἀνθήσας μαραίνεται καὶ ξηραίνεται, οὕτω καὶ ὁ θάνατος μετέφερεν εἰς τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν Νεδζι τὴν Βοημήν. Ἐσπερος.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΡΚΙΣΙΑ

Βλέπετε τῶν Ὀλυμπίων τὴν οεπτὴν ἐκείνην στήλην καὶ τὸ κιονόκρανόν τῆς τὸ ἐπίχρυσον ἐκεῖνο; Χεῖρα τρέμουσαν τεχνίτου εἰς τὰ φύλλα διακρίνω αἰσθημα νομίζεις πόνου καθωδήγησε τὴν σμίλην. Οἶμοι! διατὶ ἐπόνει ὁ τεχνίτης διατὶ;

Ξανθὴ κόρη δεκαετίς ῥόδου ἔχουσα τὸ χρῶμα μέσῳ ῥόδων ἐκπνύγει ἄνθος φεύγον χρυσαλλίδα: «ἔδω εἶνε, ἔδω εἶνε... Ἄ ἐκεῖ ἐκεῖ τὴν εἶδα...» κ' ἤστραπτε τὸ παιδικόν τῆς ἱλαρὸν ἐκεῖνο ἄμμα. Οἶμοι! τὸ μικρὸν ἠγνοεῖ ποῦ βαδίζει ποῦ πατεῖ.

Εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὰς ὄχθας κυνηγοῦσα ἐπλανήθη. Τὴν ἐξήλεσε τὸ κύμα—ἦτο τόσον ἐρασμία! Ἔγιν' ἀφανὴς ἐξαιφνης ἡ Ξανθὴ ἢ Ναρκισσία τὴν παρέλαβε τὸ κύμα κ' εἰς τὸν φλοίσβον ἐκοιμήθη, Οἶμοι! σπεύδει ἡ τροφὸς τῆς... τὴν ἀνεύρε νεκράν.

Ποῦ ἐκεῖνη; τώρα τάφου ψυχρὸν χῶμα τὴν καλύπτει. Βλέπουσα τ' ἀθόρματά τῆς ἡ τροφὸς τῆς κλαίει ἔτι. καὶ ἐντὸς καλάθου ταῦτα εἰς τὸν τάφον ἀποθέτει, ἔπου ὄροσσε μαργαρίτας ἡ πρῶτα καταβρίπτει. Οἶμοι! κ' ἡ αὐγὴ νομίζεις δακρυλοῦει τὴν μικράν.

Μὲ τὸν κάλαθον ἀκάνθας εἶδ' ἐκεῖ περιπλεχθεῖσας χλωρὰς ἔτι ὁ τεχνίτης καὶ τὴν κόρην ἐνθυμήθη χρόνος ἔβρευσε—σκεπάζει τὰ ἀθόρματά τῆς λήθη... Ἐλαβεν ἄλλῶν τὴν σμίλην ὁ τεχνίτης παραστήσας Οἶμοι! τοῦ πτωχοῦ καλάθου τὴν εἰκόνα ζωηράν.

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Σ. Σ. Α. Ἐόμενως παρεχώρησεν ἡμῖν τὸ ἄνω ποιημάτων ὁ κ. Ι. Κ. Καμπούρογλου. ἀναγνώσας τὸ ἐν τῷ β' φύλλῳ μικρὸν περὶ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου ἀρθρίδιον ἡμῶν. Τὸν εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Ξηρασία ἣτις παρετηρήθη ἀπὸ τῆς 15 περίπου Ἰανουαρίου μέχρι σήμερον, ἐποχῆν, καθ' ἣν συνήθως γίνονται αἱ πλημμυραὶ, δὲν εἶναι πρωτοφανὲς τι. Ἡ κάτωθι στατιστικὴ δεῖκνύει ἡμῖν πίνακα ὁμοίων χειμῶνων.

Ἐν ἔτει 1472 ἡ γλυκύτης τοῦ χειμῶνος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ δένδρα νὰ ἐκφυλλίσωσι πρὸ τοῦ φεβρουαρίου εἰς δὲ τὰ πτηνὰ νὰ ἐκκαλάψωσι τοὺς νεοσσούς των κατὰ τὸν φεβρουάριον.

Κατὰ τὸ 1289 δὲν ἠσθάνθησαν χειμῶνα.

Τῷ 1424 τὰ δένδρα ἤνθησαν κατὰ τὸν φεβρουάριον, αἱ δὲ ἄμπελοι κατὰ τὸν ἀπρίλιον τὰ κεράσια ὠρίμασαν τὸν ἀπρίλιον, καὶ αἱ σταφυλαὶ τὸν μάιον.

Τῷ 1538 οἱ κῆποι ἤνθησαν κατὰ τὸν Ἰανουάριον.

Τῷ 1585 οἱ στάχυες ὠρίμασαν πρὸ τοῦ Πάσχα.

Τὰ 1607, 1609, 1613 καὶ 1617 ὑπῆρξαν ἀξιοσημεῖωτα διὰ τοὺς ἠπιωτάτους χειμῶνάς των.

Ὅτε πάγοι οὔτε χιών ἔπεσον ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1659.

Ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1692 δὲν ἀνήφθη ἔστια.

Τέλος ἡ γλυκύτης τῶν χειμῶνων τῶν ἐτῶν 1781, 1807 καὶ 1822 ἐθεωρήθη ὡς ἐξαιρέσις ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ. Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ τοῦ 1866 ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε ἐγένετο καὶ ἡ μεγάλη πλημμύρα τοῦ Σηκουάνα.

Λύσις β. αἰνίγματος.

Ἄθηνᾶ—Ἄθηναι

Ἔλυσεν αὐτὸ πρῶτος ὁ κ. Ι. Καγκάδης κατόπιν δὲ οἱ κ. Καραγάλιος, εἰς συνδρομητῆς κατοικῶν ἐν ὁδῷ Λέικα ἀριθμ. 5, καὶ ἡ κυρία Β. Α. Βαμπᾶ. Πρὸς δὲ ὁ κ. Μακρόπουλος ἐκ Σύρου, ὁ κ. Λωρδόπουλος ἐκ Μεσολογγίου καὶ ὁ κ. Ε. Ἄννινος ἐκ Κεφαλληνίας.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'

Μικρὸν εἶμαι κ' εὐτελής.—Ὁ τ' οὐρανοῦ πλὴν θόλος ἂν λείψω ἀφανίζεται—ὁ ἥλιος σκοτίζεται Καὶ ἄρδην ἀνατρέπεται, φίλοι, ὁ κόσμος ὅλος.

Τῷ πρώτῳ λύτῃ δωρεῖται ἀντίτυπον τῆς Νέας Ἑλληνίδος.

Πρόβλημα β'. Ποῖον τὸ δυσύλλαβον ὄνομα ὅπερ καὶ ἐκ δεξίων καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἀναγινώσκεται τὸ αὐτό;